

Než stačil Jonathan Starling zareagovat, zavalil ho proud krve. Poslední věc, kterou měl před očima, byla zlomyslná tvář Jacka Nožíře, který s ním u stolu hrál karty, a pak už ho zalil hustý rudý příval. Síla proudu ho vytlačila ze židle, takže skončil omráčený na podlaze.

Kašlal, prskal, a když otevřel oči, které ho strašně pálily, viděl, jak na něho zpoza stolu někdo zírání. Byl to krupiór, obrovské zvíře s krvelačným pohledem a špinavě bílými kly, které mu vyčnívaly z úst. Na sobě měl černý oblek a přes něj uvázanou řeznickou zástěru umazanou od krve. Pokrčil rameny a klidně posbíral zbytek Jonathanových karet.

„Kluk skončil,“ oznámil. „Je tu místo něj nový hráč?“

V hloučku za Jonathanem se ozvalo dohadování, načež ho přeskočili dva elegantně oblečení muži a drali se k uvolněné židli. Vypadalo to, že ten vyšší bude rychlejší, když vtom ho ten menší zákeřně praštil do ledvin. Konkurent zasténal a zhroutil se k podlaze. Skrček ho odstrčil, radostně se zachichotal a usadil se ke stolu. Krupiór si povzdychl a začal rozdávat karty.

Jonathan se opatrně zvedl a vzdaloval se od hráčů. Vlasy měl plné krve, v uších mu nesnesitelně hučelo a boty mu při každém kroku žalostně čvachtaly. Chtěl se trochu očistit, tak si tvář utřel do rukávu, ale bylo to marné – výsledek byl ještě horší než předtím.

Musel uznat, že jít hrát s Goreym asi nakonec nebyl nejlepší nápad.

Byla hluboká noc a v hlavním sále Casina Sanguina vládl klid; skuteční hráči přijdou teprve za několik hodin. Okna zatemňovaly tlusté fialové závěsy, u stolů pod poblikávajícími světly se vynášely karty a uzavíraly sázky. Vzduch jako by se tetelil potlačovaným zoufalstvím. Zpocení, neupravení muži s takřka šíleným pohledem v očích neustále vrhali kostky a pokaždé si byli jistí, že tentokrát už určitě budou mít štěstí. Po sále se procházeli svalnatí obři s vykasanými rukávy a dávali pozor na ty, kteří vyhráli. Vyhrát totiž byla jedna věc, a dostat se s výhrou zaživa ven docela jiná.

Jonathan zalovil po kapsách, až našel hodinky. Muž, na kterého čekal, by už tady měl být. Kličkoval mezi stoly a přitom se rozhlížel po sále. Napravo od něj se hrál blackjack, ale krupiér začal jednoho z hráčů mlátit po hlavě, takže to za chvíli připomínalo spíš boxerský ring. Na druhém konci sálu se klepala skupinka šilenců, zatímco krupiér roztáčel Kolo neštěstí – zřejmě naposledy. U rulety se čas od času ozval bolestný výkřik – kuličky totiž rády opouštěly vyhrazený prostor a lítaly do očí neopatrným sázejícím. Od hlavy k patě od krve v takovém prostředí Jonathanovi jen pomohlo lépe zapadnout. Nikdo si ho nevšímal. Kdyby se takhle procházel po Londýně, hned by ho zavřeli. Ale tady byl na Temné straně. Tady bylo všechno jinak.

Jonathan právě procházel kolem hlučného stolu, kde se hrály vrhcáby a zúčastnění přitom chraplavě pořvávali, když spatřil muže, na kterého čekal. Sállem procházel elegantně oblečený muž s lesklou stříbrnou hůlkou a pohrdavým pohledem: Lorcan Bracket, jeden z nejlepších falešných hráčů Temné strany. Podvodník mířil přímo do středu místnosti, k točitému schodišti, které se jako ocelový prst tyčilo do výšky nějakých sto stop nad zemí. Na první pohled se zdálo, že stavba není dokončená a schody nikam nevedou, ale ve skutečnosti to byla jediná cesta k nejproslulejší a nejobávanější hře celého Casina Sanguina: k Pádu.

Jonathan musel pořádně zaklonit hlavu, aby dohlédl až nahoru ke klenutému stropu sálu, kde se jako kouzelný koberec vznášela ve vzduchu jakási závěsná plošina. Od ní vedlo několik ocelových kabelů k motoru, který jí pohyboval sem tam po kolejnici zabudované do stropu. Jonathan věděl, že nahoře sedí hráči a dávají v sázku všechno. Pravidla Pádu byla ďábelsky složitá, ale mysl hráčů obvykle zaměstnávalo jen jediné: jestliže se ti podaří shodit protihráče z plošiny, tak je výhra tvoje. Podvádění a laciné vtípky byly vítané, takže většinou hra připomínala spíš hodně divokou „výškovou“ zábavu.

Bracket začal stoupat pružným krokem do schodů. Jonathan se zhluboka nadechl a nenápadně vklouzl za ním. Jak stoupali výš a výš, hráči pod nimi se zmenšovali a jejich výkřiky a volání utichaly. Jonathan spěchal, aby mu falešný hráč neutekl. Už nemělo cenu se skrývat. Když se Jonathan k Bracketovi přiblížil, zaslechl, jak si pro sebe pobrukuje jakousi bujarou písničku. Na rozdíl od Jonathana podvodník netušil, že nahoře mezi hráči na něj kdosi čeká a že míří přímo do pasti.

Když byli nahoře, Bracket pohlédl na Jonathana a nad jeho krvavým zevnějškem nadzvedl obočí.

„Tahle hra je pro chlapy. Být tebou raději se poroučím.“

„Risknu to,“ odpověděl Jonathan.

„Jestli mi přijdeš do cesty, hodím tě dolů jako prvního. Nečekej slitování.“

Zatímco ho Bracket varoval, objevila se plošina. Z motoru šla pára a plošina rachotila po své stropní dráze. Když se přiblížila ke schodišti, zpomalila, takže Bracket s Jonathanem mohli naskočit. Ocelová lana se trochu otřásla pod tíhou dalších dvou hráčů.

Podle toho, kolik bylo na herním plátně mincí, byla hra v plném proudu. Na druhém konci stolu rozeznával Jonathan skrz mlžný opar cigaretového kouře obrysy muže nedbalého zevnějšku, který si prohlížel karty a bezmyšlenkovitě se při tom škrábal dlouhým nehtem po tváři. Hluboko do čela měl naražený pomačkaný cylindr, poznamenaný dlouhými roky neopatrného zacházení. Zarostlá drsná tvář byla pohroužena do úvah. Ostatní tři hráči si s židlemi odsedli na druhou stranu stolu a bojácně neupraveného muže sledovali. Po dlouhé chvíli si krupiéř významně odkašlal.

„Jste na řadě,“ upozornil.

Elias Carnegie, soukromý detektiv, vlčí muž a Jonathanův spojenec zívá. „Tohle je zásadní okamžik hry, Jaku, tak na mě nespěchej. Dej mi ještě chvilku, jestli nechceš skončit jako před půl hodinou Wilson. Ještě ho seškrabují z koberce.“

Pak se vlčí muž zlověstně zašklebil, když spatřil, že ke stolu nemotorně přisedl nový hráč.

„Podívejme, podívejme! Lorcan Bracket! Měl jsem tušení, že se tu dneska potkáme.“

Podvodník pokynul hlavou na znamení, že to vzal na

vědomí. „Není tajemství, že tahle hra patří k mým oblíbeným.“

„Ale i tak...“ naklonil se k němu důvěrně Carnegie. „Mám štěstí – chtěl jsem s vámi totiž o něčem mluvit.“

„Opravdu?“

„Víte, nedávno jste totiž vzal něco, co nebylo vaše, a původní majitel mě požádal, abych mu to pomohl získat zpět. A vida, teď jste tu, sám a nemůžete se nikam schovat! Řekl bych: náhoda – ale na ty já nevěřím.“

Bracketovi se na tváři objevil pohrdavý výraz. „Ani já ne, vlčí muži. Slyšel jsem, že mě hledáte. A usoudil jsem, že nejlépe se s vámi vypořádám tady.“

Kývl na zbývající tři hráče, z nichž okamžitě vyprchala nervozita. Jako jeden muž vstali a vytáhli zpoza opasku zabíjaky. Bracket zmáčkl knoflík na hůlce, načež z její špičky vystřelila ostrá čepel. Krupiér tušil, že jde do tuhého, pustil karty a schoval se pod stůl. Jonathan zalapal po dechu. Nebyli tedy jediní, kdo tu uchystal léčku.

Muži se blížili ke Carnegiemu a detektiv sklonil hlavu. Z hrdla se mu vydral chraplavý zvuk. Jonathan strachy couvl: věděl, co přijde. Všichni na plošině teď byli v pěkné kaši, včetně jeho. Carnegie se začal po celém těle třást a pěsti sevřel tak pevně, až mu zběly klouby. Dokonce i pod zmačkaným oblekem bylo vidět, jak se mu napínají a zvětšují svaly. Když konečně zvedl hlavu, měl obličej porostlý šedou srstí, v ústech se běly ostré zahnuté zuby a oči mu hořely vztekem. Už to nebyl muž, ale zvíře.

Bracketovi muži na okamžik strnuli a pak proti němu s křikem vyrazili. Carnegie zařval a hodil proti mužům křeslo, které jednoho z nich zasáhlo přímo do hrudi a povalilo na zem. Jonathan cítil, jak se plošina houpe, a chytil se kabelu.

Pohlédl dolů na návštěvníky Casina Sanguina, kteří nerušeně pokračovali ve svých ďábelských hrátkách a o dramatu, které se jim odehrávalo nad hlavami, neměli ani tušení.

Bracket chtěl zřejmě Carnegieho obklíčit, ovšem nepočítal s tím, jak bude detektiv rychlý ve své vlčí podobě. Jak se k němu muži blížili, zvíře vykrylo útok jednoho z nich a skončil s ním v klubku stranou od ostatních hráčů. Carnegie využil chvilkového zmatku, vykopl nohama, mrštil muže do vzduchu a dolů z plošiny. Když druhý útočník viděl neslavný konec svého spojence, zaváhal. A to byla osudová chyba. Zvíře bylo v tu chvíli na nohou, s vyceněnými zuby a připravenými drápy. Muž se skrčil a snažil se schovat, ale nebylo kam: jeden zásah tlapou a už se také poroučel s výkřikem dolů z plošiny.

Bracket zaklel, couvl a šerموval před sebou svou vylepšenou hůlkou. Jonathan si všiml, že zatímco se vlčí muž blížil k Bracketovi, muž, kterého předtím Carnegie zasáhl křeslem, se sbírá na nohy. Plížil se tiše za Carnegieho zády, zvedl vysoko nad hlavu zabiják a chystal se mu zasadit ránu. Jonathan téměř bezmyšlenkovitě sklonil hlavu a vyrazil. Najatý vrah nic podobného nečekal, takže ztratil rovnováhu a potácel se k okraji plošiny. V očích se mu mihl překvapený výraz, když nohou šlápl do prázdna a byl pryč. Za několik vteřin se ozvala rána a bolestivé zavytí.

Carnegie se otočil, aby zjistil, co se stalo, a upřel oči na Jonathanu. Na okamžik se zdálo, jako by ho zvíře nepoznávalo a v očích se mu zračila jen nenávist. Pak se ale obrátil zpěk k Bracketovi. Podvodníček na něj nervózně zamířil hrot čepele, Carnegie mu ale hůlku s klidem vyrazil z ruky. Zvedl Bracketa za vestu do vzduchu a držel ho nad okrajem plošiny.

„Prosím... nepouštějte mě dolů!“ drkotal zuby.

„Víš, co chci. Tak mi dej ten prsten.“

Bracket zbledl. Carnegie si povzdychl a natáhl paži ještě dál od okraje plošiny. „Jsi dost těžký. Neudržím tě takhle věčně.“

„Počkejte!“ prosil Bracket a zoufale si šacoval kapsy, odkud nakonec vytáhl malý diamantový prsten. Carnegie ho hodil směrem k Jonathanovi.

„Je to on, chlapče?“

„Vypadá tak.“

„Fajn.“

Detektiv se na Bracketa naposledy ušklíbl a pak ho pustil. Muž se s křikem řítí k zemi a máchal přitom rukama nohama, jako by se topil. Dopadl na stůl s ruletou. Nebezpečí pomínulo a zvíře v Carnegiem začalo ustupovat jeho lidské podobě. Oprášil si ruce a otočil se k Jonathanovi.

„Díky za pomoc, chlapče,“ řekl a uznale si prohlédl jeho krvavé vzezření. „Bavil ses?“

„Královsky. Mohli bysme už prosím jít?“

Plošina dokončila svou okružní jízdu po stropě a mířila zpět k točitému schodišti. Jonathan s úlevou naskočil na vrchní schod, kde bylo relativně bezpečno. Když se však otočil, viděl, jak se vlčí muž ušklíbl.

„Počkej chvílku.“

Carnegie se sklonil a nadzvedl ubrus, pod kterým se objevil krupier třesoucí se strachy.

„Vypadá to, že jsem poslední hráč, Jaku. Kdepak je výhra?“